

אגרא דכלה

ה"ד, ונגלה לו רמיזתם בתורה היכן הוא, אבל משה לא למד כל זה לישראל, רק התורה בכללה ועיקרי הדינים וההלכות, אבל הרמיזות מדקדוקי המצוה היכן הם נלמדים מהתורה, זה לא למד להם, כי זה שיין לשורשי הנשמות שבכל דור, שכל אחד יוציא מן הכח אל הפועל מהתורה מיץ חלב וחמאה השיין לשורש נשמתו, ועיין כל זה לישראל כעת היכן רמזים כל שאמר הש"י כתב לך דייקא את הדברים האלה, שאתה מבין במכתב כל שינוי המכתב והאותיות רמיזתם וסודם, אבל לא תלמד זה לישראל כעת היכן רמזים כל דיקדוקי המצות שבתורה שבעל פה בתורה שבכתב, כי על פי הדברים האלה (שהם בעל פה) כרתי אתך ברית ואת ישראל, כלום שייכת התורה שבעל פה לחדש בכל דור, ואתה תתלבש עצמך בכל תלמוד ותיק שעתיד לחדש תורה שבעל פה על ידי התורה שבכתב בכל דור. וזהו כרתי "אתך וכו' ואת ישראל, על כן אין הזמן גרמא כעת לחדש כל הרמיזות והסודות, והבן מאד:] והוצרך לומר דבר אל בני ישראל, שיאמרו הדבר כעת בפירוש לכל עדת בני ישראל, ואם כן דבר אל בני ישראל צריך לגופא, על כרחך אשמועינן בתיבת לאמ"ר הדין הנ"ל, נ"ל, [דהיינו שהלאמר כאן כוונתו שזוהי דבר שיכול משה למסור לאחרים, ואינו דבר שדיבר הקב"ה אליו בלבד, מבלי שימסרוהו לאחרים, והוסיף לו הקב"ה כאן דבר אל בני ישראל שזוהי הציווי שחייב למסורו לכלל ישראל כבר כעשוי, ואל יחכה לתלמידי חכמים שהם יוציאו את המצוות האלו מכללי ומצוות התורה].

מצרוע:

זאת תהיה תורת המצרע וכו'.
זה לכאורה מיותר, דלא הוה ליה למימר רק ביום טהרת מצרע יבוא אל הכהן. והנראה דהנה לענייני הכשר מצרע יש טעמים לפי הפשט, וכמו שדרשו רז"ל (ערכין ט"ז ע"ב) שמביא צפרים המפטפטין, להיות שהנגעים באים על פטפוטי דברים לשון הרע. עץ ארז (ויקרא יד ד), לפי שהנגעים באים על גסות הרוח. שני תולעת ואזוב, מה תקנתו ישפיל עצמו כתולעת ואזוב (הביא כל זה רש"י ז"ל). והנה עיקר הטהרה כשמישים על לבו כל אלה לשוב בתשובה שלימה, מה שאין כן כשמביא הקרבנות מצות אנשים מלומדה ולא ישים לבו להטעמים,

וידבר י"ו אל משה לאמר. באתי להתבונן הנה מה דקשיא לי בכל התורה כולה בכל מקום שנאמר לאמ"ר, הוא לאמר לזולת, והנה אף על פי כן יקשה כיון שנאמר אחר כך (ויקרא יב) דבר אל בני ישראל, למה לי לאמר. והנה רז"ל (יומא ד' ע"ב) [אמר רבי (מוסיא בר בריה דרבי מסיא משמיה דרבי מנסיא) רבה מניין לאומר דבר לחבירו שהוא בל יאמר עד שיאמר לו לך אמור שנאמר וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר] דרשו מכאן שכל האומר דבר לחבירו הוא בבל יאמר, עד שיאמר לו אמור. והנה יש להתבונן בדבריהם דזה היה נשמע מדבר אל בני ישראל, דאי לא לאשמועינן הך דינא, למה לי דבר אל בני ישראל, בודאי כל התורה כולה לישראל מורשה קהלת יעקב. ונ"ל דאי לא הלאמ"ר, הוה אמינא דדבר אל בני ישראל צריך לגופא, כי היכי דלא נימא דנתגלה הדבר למשה בשביל כל ישראל, והתלמיד חכמים שבכל דור יוציאו זה מכללי התורה, כמו שנתגלה למשה אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד) [וז"ל הירושלמי: רבי"ל אמר עליהם ועליהם כל ככל דברים הדברים מקרא משנה תלמוד ואגדה אפ"י מה שתלמיד ותיק עתיד להורות לפני רבו כבר נאמר למשה בסני מה טעם יש דבר שיאמר אדם ראה זה חדש הוא וגו' משיבו תבירו ואומר לו כבר היה לעולמים], ומשה לא גילה כל אלה עד עת בא זמן התלמיד חכם שהוא חלקו בתורה, ויגלה הדבר על ידי משה שהוא בחינת הדעת שבאותו התלמיד חכם, וכמ"ש לעיל בפרשת תשא. [ויאמר י"ו אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל (שמות לד כז). יש להתבונן מהו כתב לך, וכי למשה לבדו נכתבה התורה. וגם התיינת טעם כי על פי וכו', וסיים "ואת ישראל ומתחילה בכתביה רק לו לבדו. והנראה כל תורה שבעל פה אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, רמזה הכל בתורה שבכתב על ידי חסירות ויתרות, והתנין והעקומות, ולפופות וכתרים, וקרי וכתבי, וגימטריאות וחשבונות, והאשי תיבות וסופי תיבות, ויכווצא הכל כנודע. והנה למשה נגלה אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש כמו שאמר רז"ל (ירושלמי פאה פ"ב

דבר המערכת

מודע, הצורך הוא לבוא אל הכהן, והוא הצדיק, לבוא לדבר עם הצדיק שיתודה בפניו ושיתן לו דרך התשובה, וזה המטרה של ההבאה וההגעה לכהן, כי לפעמים הקב"ה שולח לאדם נגע על חתיכת בגד, ואם יש לו שכל לבוא אל הצדיק לבקש דרך תשובה וללמוד להבא לא לחזור על הדברים הלא טובים או יסתפק בזה, או שזה יעבור או שיצטרך רק לחתוך קטע מהבגד, ולפעמים העבירה יותר גדולה שהקב"ה שולח את הנגע על בשרו, ואז יש לו בושות לבוא אל הכהן, ומסגירים אותו ומכריזים עליו טמא, ואז בזה יהיה לו התיקון, אבל אם יתחכם האדם, לומר בעצמו הנה זה הגיע על הבגד, אזרק אשורף את הבגד, או אסתיר את הנגע על עצמי, או על קירות הבית, אזי הקב"ה ירחיב את הנגע על כל בשרו, או יתפשט על כל קירות הבית, או שזה יעבור אצלו מבגד לבגד, עד כי לא יהיה לו עצה אלא לבוא אל הכהן, לבוא לבקש את התיקון, אבל זה כבר יהיה מאוחר, כי בתיים הפסיד את הסבל שסבל, והרבה מבגדיו יצטרך לשרוף, או שסובל הוא על כל גופו מהנגע, או שיצטרך לנתוף את כל הבית.

וזה לשון רבינו בפרשת מצרוע: ויצא הכהן כו' וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. תיבת נג"ע מיותר לכאורה. וגם מ"ן הצרוע אין לו ביאור. ועל פי מ"ש לעיל יונה, דהנה צרע"ת מיקרי המכה שבגופו בגשמי, ונגע הצרעת הוא נגעי הנפש שמכחם בא הצרעת בגופו. לזה אמר כאשר יראה הכהן המבין שכבר נרפא נגע הצרעת (על ידי התשובה), דהיינו נגעי בתי הנפש וזהו מן הצרוע, שהרפואה באה מן הצרוע בעצמו כאשר ישוב ויתחרט, מה שאין כן בהיותו עוסק ברפואות טבעיות לרפא את הגשמיות, והנגע צרעת הפנימיות כדקאי קאי, זה לא נרפא עדיין עד אשר ישוב אל י"י וירחמנו: עכ"ל ק".

וזה מרמו על האדם, שקודם הקב"ה שולח לו את הנגע בצורה לא ודאית, בצורה שדבר ראשון תבוא אל הכהן, אז אם יהיה לו שכל לקבל על עצמו את הדרך הטובה ולבקש מהכהן שהוא הצדיק לך תשובה, אזי יש לו סיכוי שאחרי שהסגירו הכהן שבוע, יראה שלא נתרבה או שכבר נרפא הנגע, ואזי כבר קיבל את התשובה, אבל לפעמים שהאדם לא לומד מהמכה הקטן מהרמוז ומהכתם הקטן, ואמנם הך לכהן, הכהן הסגיר אותו, אבל לא קיבל על עצמו לגמרי את דרך הטובה, אזי הנגע מתרבה ואזי יטמא ויעבור את הבושות, ועד שיקבל על עצמו את התשובה ע"י הכהן שהוא הצדיק וישבו מחטאותיו עד שיעבור הנגע ויביא את קרבנו ויכופר על חטאו.

אז אם יש לאדם שכל ודעת כשמקבל הוא מכה קטנה מהשמים, זה כי רוצים להתנהג עימו ברחמים וחסדים, ולרמוז לו שצריך לפשפש במעשיו, ואם לומד מהאזהרה הזו

בפרשתינו: וַיִּדְבֶר ה', אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: אִדָּם, כִּי-יִהְיֶה בְּעוֹר-בְּשָׂרוֹ שֹׂאת אוֹסֶפֶת אוֹ בְהֵרֵת, וְיִהְיֶה בְּעוֹר-בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרַעַת; וְהוּבֵא אֶל-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן, אוֹ אֶל-אֶחָד מִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת-הַנֹּגַע בְּעוֹר-הַבָּשָׂר וְשָׁעַר בְּנֹגַע הַפֶּה לָבָן. רואים אנו בכל פרשת המצרוע, אם זה בבגדים המצורעים או באדם או בעור, בכל דבר שקשור לטומאת מצרוע הענין והובא אל הכהן, והתורה אומרת לנו בדיוק מה הכהן צריך לראות, אם פשה וכו' או יטמא, אם לא פשה ולא התרבה, אם זה על האדם או על הבגד, או בפרשה הבא פרשת מצרוע על קירות הבית, אזי באופן כזה וכו' ויסגיר הכהן את האדם או הבגד או הבית, ובאופן אחר כד"כ כשהתרבה יטמא הכהן את המצרוע.

וכן זה גם בבגד, אם זה נשאר באותו גודל ישרוף את קטע הבגד הזה, אם זה מתרבה גם אחרי שחתכו את קטע הבגד אזי ישרפו את כל הבגד, וכך בבית אם זה נשאר במקומו אז ינתצו את קטע הקיר אם זה אח"כ שוב חוזר או מתרבה אז יחרסו את כל הבית.

רואים אנו גם בכל פרשת המצרוע אופנים שונים של האופן הראשון זה שאינו נגע צרעת ברורה, אלא מסגירים אותו לחכות שבוע, עד כי יראו אם זה נגע אמיתי או סתם כתם וכו', ואח"כ רואים אם נתרבה או ירד וכו', וקצת תמוה אם הנגע הוא דבר משמים כמו שמבואר במפרשים שהנגע בא להורות על האדם לחזור למוטב, אז אם האדם לא טמא וזה סתם איזה כתם, אז למה היה האדם צריך להיות בהסגר שבוע? וכי מה חטא? וזה אם כן נגע אמיתי, אז למה זה לא היה באופן שמיד יראו שזה נגע ואדם כזה טמא.

ועוד יש לדייק דהרי ידוע שכל פרשת המצרוע אם זה בבגד בכלי או באדם בכל מיני אופנים, הרי זה עונש ורמוז מן משמים על עבירות שאדם עשה והקב"ה שולח לו את המכה האזת כדי שיבקש תשובה ובוזה יהיה לו התיקון, והרי התורה אומרת לנו בדיוק את כל ההלכות של המצרוע או של הבגד, ואם יראה אדם שכך וכך יש לו או על בגדו, אז למשל ישרוף מיד את הבגד ויחסוך ללכת לכהן וכו', וכמו"כ על קירותיו בבית, או שסיגור את החדר הזה ואף אחד לא יראה ולא ידע, או שסיגיר את עצמו שלא יראהו אנשים את הנגע שיש עליו, ויחכה אם זה יעבור, אזי טוב, ואם לא יעבור אז יכריז על עצמו טמא, וכשיטתיים ויעבור הנגע יביא את הקורבן וכו', ולמה צריכים את ההבאה לכהן.

אלא רואים אנו מהפרשיות הארוכות האלו של המצרוע, שעיקר התיקון של האדם כשמגיע לו נגע, כעונש על איזה חטא שעשה במודע או בלא

הנה לא שב מקיאו עדיין ולא נטהרו נגעתי בתי הנפש. וז"ש זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו, שמחוייב ללמוד תורת המצות הללו, דהיינו הטעמים שמלמדן אותו האיך לשוב, ובאם אינו מבין לא נטרה. על כן משום לא פלוג והובא וכו' יהיה מי שיהיה, והובא אל הכהן בעל כרחו ללמוד לקח וסברא, וזוה ידוקדק והובא, נ"ל:

כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזתה וכו'. משונה ביאה זו שנכתב בה אחוזה ארץ אחוזתכם ויבואר לדעתנו ברמזי התורה על פי מה דנקדים שכל המדות שבאדם דהיינו אהבה ויראה וכו', המה נבראים לעבוד בהם את הש"י, דהיינו אהבה לאהוב את הש"י ותורתו ומצותיו, וכן ביראה וכיוצא. והאדם המשתמש במדותיו בדברים עולמיים, הנה הוא מבחינת השבירה אשר נפלו ניצוצי המדות בקליפה, ומוטל על האדם להעלותן מקטנות לגדלות, וזה כל האדם בנפול במחשבתו אהבה עולמיית, יאמר בלבו אין זאת אלא להעלותה למקורה, דהיינו להעתיקה לאהבת

הבורא. מה שאין כן כשנדבק באהבת העולם הנה הוא מדה כנגד מדה, כמו כשבאה מחשבת האהבה העולמיית לו להעלותה לאהבת הש"י, שעל ידי זה יהיה לו אחיזה לאהבה האמיתיית, והוא נשאר בארציות האהבה העולמיית, כמו כן כשיתעסק גם בתורה ועבודה, אז יבלבלו אהבות רעות יותר משאר עתים הפנויים.

וראיתי כן בספר צדיק אחד בפירושו אהבה שהיא תלויה בדבר, בטל דבר בטילה אהבה (אבות פ"ה מט"ז). כשבטל מדיבורי הטוב בתורה, בטילה אהבת עולם המחשבות הטורדות, כי ביותר מבבלים בתורה ועבודה. והנה כבר כתבנו ז' עממין הם ז' מדות רעות, וכנע"ן הוא בחינת אהבה רעה. וז"ש כי תבאו אל ארץ כנען, רצ"ל תבואו בעצמיכם להשתקע בארציות כנע"ן, היינו אהבות עולמייות אשר רצ"ל אני נתתי לכם כל זה לאחזה, רצ"ל אחוזת, לאחוז על ידי זה באהבה אמיתיית אהבת הש"י.

ומיד הולך לצדיק לבקש ולחפש על מה עשה ה' ככה, וחוזר למוטב טוב, ואם לאו שאומר לעצמו זה כלום, אזי ל"ע מגיע עליו צרות יותר גדולים עד שרואה הוא שזה הכל משמים וחוזר למוטב.

ובדרך זו מסביר רבינו את פרשת המצורע, שכל הנגעים באים לרמוז לאדם לתקן את מעשיו, ואם השכיל לחזור בתשובה אז הכהן יראה שאכן הנגע נעלמה בדרך לא טבעית. וזלה"ק: והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. אומרו והנ"ה אינו צודק לכאורה, דהיה לו לומר כ"י נרפא וכו'. וגם מן הצרוע מיותר. ונ"ל הכוונה שיראה הכהן כי אין הדבר בטבע, רק והנ"ה כמובן למראה עיניו כרגע יארע שכרגע נרפא, כי הכל בהשגחה פרטיית מאת הש"י ולא

בטבע. עכלה"ק ועיין באגרא דכלה בפ' שופטים עה"פ שופטים ושופטים שכת' וז"ל, הנה באם עברת מהגבול המותר, אתה צריך ח"ו לשבט המוסר והעונש, ונתן לך לטובתך הש"י תשובה, שבזה תתקן מעשיך, וזה יהיה תמורת היסורין עיי"ש, ובוודאי כאשר יתבונן האדם במעשיו ויתקן את מה שעליו לתקן לא יצטרך ליסורים ונגעים, ויה"ד שנוכה לבניה ודעת להבדיל בין טוב ורע ולתקן את מעשיו והמדות הרעות, ולהגיע לשלימות וקבלת התורה בזכוך הגוף והנפש.

ע"ש"ק תצ"ח, באותו רבינו בדין, בברכת שבתא טבא, ודזכרם פנים גונון אין חנה לכה

מבני יששכר יודעי בינה וגו' לדעת מה יעשה ישראל (דברי הימים א-ב, לג)

מדור ההלכה מתוך ספרי רבינו זיע"א
בעריכת הרה"ג ר' אברהם צבי פפנהיים שליט"א

הקרבת בפועל ממש היה שייך חילוק בין עשירה לעניה, משא"כ באמירה בזמן הזה אין חילוק בין עניה לעשירה, ואינה צריכה לומר פסוק האחרון ואם לא תמצא וגו', ולוה בא הרמז באמצע הפרשה קודם שכתוב ואם לא תמצא ידה וגו' זאת תורת וגו' תיכף אחר קרבן עשירה, לרמוז שבמקום שיוצא הקרבן ע"י אמירה די באמירת קרבן עשירה.

זאת תורת היולדת ביום מלאת יקראו פרשת היולדת מציאתי להשכיל בינה ביום מלאת ימי טהרת האשה היינו יום מ"א ללידת זכר ויום פ"א ללידת נקיבה יאמר הבעל פרשת הקרבנות של היולדת, כי בכל הקרבנות ונשלמה פרים שפתינו. (דרד פיקודי מ"ע ב)

ולפ"ז צריך לומר הפרשה רק עד אחר הפסוק זאת תורת היולדת וגו'. (פתחא זוטא בשם חתנו ששמע בשם הב"י יששכר)

תקרא תחלה פרשת חטאת ואח"כ פרשת עולה הנה היולדת כעת בזמן הזה כשתאמר פרשת חטאת ועולה משום ונשלמה פרים שפתינו, על כרחך תאמר חטאת קודם כיון שהיא מחייבי חטאת ודאי מה שאין כן בשאר חטאות [שכשקרוין הפרשיות משום ונשלמה פרים וגו' יש לקרות תחלה פרשת עולה ואח"כ פרשת חטאת]

(משמע כאן שהאשה תאמר הפרשיות ולעיל הבאנו שהבעל יאמרנו, נראה דאחד מהם יאמרנו, כמו בזמן הבית שהיה האשה צריכה להביא קרבן ובעלה חייב לשלם מממונו כל קרבן שהאשה חייבת, כמו כן בזמן הזה יכול הבעל לומר הפסוקים שבשיל אשתו. (ספר בנה ביתך) עוד יש לציין מה שכתבו הפוסקים שאם חל יום מלאת בשבת ויו"ט לא יקראו אז הפרשה, כי אין קרבנות אלו באים חובה ליום הזה ואין דוחים את השבת.]

יקראו עד אחר הפסוק זאת תורת היולדת רמז לאמירת פרשת קרבן יולדת בזמן הזה יש מפרשת קרבן היולדת, דבאמצע הפרשה כתיב זאת תורת היולדת וגו', ואח"כ מסיים ואם לא תמצא ידה וגו', שבה ללמוד שכל העוסק בתורת היולדת כאילו הקריב, ובזמן שהיו מקריבין

יהודים שבאו לתפילות על קברי הצדיקים בכלל ועל ציון הרה"ק רבי ישעיהו מקראסטיר, החל בשב"ק.

ועל ציון רבינו הק' מצאנו ז"ע לכבוד יום ההילולא. השבת ובפרט שולחן ליל שבת עברה בהתעלות מיוחדת אשר בלתי ניתן לתאר על הכתב, האוירה המיוחדת, כאשר שעות רבות ישבו מסביב לשולחנו ערוכים יהודים ושרו ורקדו שירי דביקות ושמה מתוך שמחה ודביקות הנפש, בהתרוממות הגיחות לשבת בדינו.

במשך שבעה פרשת תז"מ שקק דינוב חיים כאשר קבוצות רבות מגיעות יום יום לדינוב לתפילות על קברי רבותינו, ואירוח בבנין המוסדות.

בשבת זו פרשת תז"מ א"י יום היולדת הרה"ק רבי ישעיהו מקראסטיר ז"ע, ישנה דינוב קבוצות של

'בדרך החיים'
נסיעות לקברי צדיקים בשיתוף מוסדות 'בני יששכר'
נסיעה להילולת הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א אייך
יציאה ביום ה' אחו"ק לוינה במסלול: ניקלשבורג, קראקוב, לינה
בחמישי בקראקוב, יום שישי צאנז רימנוב, שבת בדינוב.
יום א' לאנצוט, ציון הרה"ק מראפשיץ ביומא דהילולא, אמירת כל ספר
תהלים, ליז'ענסק, לעלוב, ראדושיץ, לינה.
שני מחנה השמדה אושביץ - קישנאוב, המשך לווינה חזרה לארץ בשני
בערב.
המחיר: \$750 - להזמנות: 052-7636899

מהנעשה בחצרות קדשינו:

בשבת הבא פרשת אחו"ק ישנה דינוב קבוצה בראשות כ"ק אדמו"ר מספינקא ארה"ב לרגל היולדת הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זצק"ל החל במוצאי שבת י"א אייר, הטמון בעיר לאנצוט הקרוב לדינוב. במוצאי שבת תתקיים סעודת מלווה דמלכה בדינוב ולאחמ"כ יסעו ללאנצוט לציון הרה"ק מרופשיץ.

מתארגנת קבוצה גם לשבת אמור ל"ב בעומר, שבת ערב ל"ג בעומר, גם לאלו הבאים להילולת הרה"ק ממונגליצא זצוק"ל החל ביום ה' ל בעומר, ולרגל היולדת הרמ"א הטמון בעיר קראקוב. החל ביום א' ל"ג בעומר, והרה"ק רבי מנחם מענדיל מרימנוב החל ביום ב' ל"ד בעומר.

הוכשרת השטח שליד הבנין לחניה וגישה נוחה לאורחים בצורה שלא יצטרכו ללכת בבוץ, התחלנו בשלב הראשון, ורק בעזרת הציבור נוכל להמשיך את ציפוי כל הבנין והכשרת כל השטח. ופונים אנו לציבור היקר לפתוח את לבם ומאודם לעזור לנו הוצאות הכבדות של מאות אלפי דולרים הכרוכים בפרוייקט הזה למען נוכל לסיימו במקום.

העולים לדינוב:
שבת שכולו עונג ושמחה
בשבת שעבר פרשת שמיני, שהו בדינוב קבוצה של יהודים, אשר באו לתפילות על קברי הצדיקים בכלל

המשך בניית הדרך מהבנין לאוהל רבינו
בשבו זה נחתם הסכם קניית שטח נוסף להמשכת הדרך 'בדרך החיים' מבנין המוסדות לאוהל רבינו.
כידוע נבנה הדרך אחרי עמל וגיעה רבה ודמים תרתי משמע, ועדיין נשאר קטע דרך שלא היה באפשרות לסיימו בגלל שהשטח לא היה שייך למוסדות, וכעת בהשתדלות ובתרומת ידידיו המסור לרבינו הבני יששכר, הרה"ק ר' חיים פסח רינר הי"ד, נרכש שטח נוסף אשר נוכל לסיים את הדרך מאוהל רבינו עד סמוך ממש לבנין המוסדות, ונוכל גם להאיר את הדרך בלילות לציבור העולים לדינוב.
כמו"כ החלה העבודות לציפוי הבנין עם ביזוד

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל.
מדי יום רביעי שיעור בספה"ק 'בני יששכר' ע"י האדמו"ר מסאסוב שליט"א בבית מדרשו רח' רש"י 44 -ים בשעה 8.15
זמן תפילת שחרית בשב"ק בשעה 9.45 - קידושא רבא במקום - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה